

ମା ଦେବୀ ସର୍ବଭୂତେଷୁ.....

ନିରପେକ୍ଷ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର

ଧ୍ୱନି ପ୍ରତିଧ୍ୱନି

The Dhvani Pratidhwani

website : www.dhwanipratidhwani.net
email: pratidhwani.dhwani@gmail.com

ବାଲେଶ୍ୱର ■ ରବିବାର ୦୬ ଡିସେମ୍ବର ୨୦୨୦ ■ ମୂଲ୍ୟ ଟ. ୨.୦୦ ପଇସା ■ ପୃଷ୍ଠା ସଂଖ୍ୟା-୩୦ ■ Baleswar ■ SUNDAY 06 DECEMBER 2020
Vol.No. 30 ■ No. 308 ■ Price :Rs.2.00 (8 pages) ■ R.N.I. Registered No. 52528/91 ■ Postal Registered No. Balasore(Odisha)/005/2019

ବହୁ ଅପେକ୍ଷାର ଅବସାନ ଘଟାଇ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ପୂଜାସଂଖ୍ୟା...

ସ୍ୱାଗତ୍ୱିକା

ଯୋଗାଯୋଗ କରନ୍ତୁ :
ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ ସାଗରିକା
ଜେଲ ରୋଡ, ବାଲେଶ୍ୱର-୭୫୬୦୦୧

ପରୀ ମୃତ୍ୟୁ ମାମଲାରେ ଡିଜିଟି ଅର୍ଡିନାରେ ବୈଠକ

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୦୫.୧୨ (ନି.ପ୍ର): ପରୀ ମୃତ୍ୟୁ ମାମଲାରେ ତଦନ୍ତ ଚାଲିଛି । ମାମଲାର ତଦନ୍ତକାରୀ ଡାକ୍ତରୀ ଡିଭିଜନର ମୁଖ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଡା. ସୁଧାଂଶୁ କୁମାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଡିଜିଟି ଅର୍ଡିନାରେ ବୈଠକ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ବୈଠକରେ ପରୀ ମାମଲାର ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଗଠିତ ଏସଆଇଟିର ମୁଖ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଡା. ସୁଧାଂଶୁ କୁମାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଡିଜିଟି ଅର୍ଡିନାରେ ବୈଠକ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଜେଲ ଗଲେ ପାଠକ ବାପପୁଅ

- ମୋ ପୁଅ ଏବେ ବି ଚାଟାରେ ଚାକିରି କରୁଛି : ଅଭୟ
- ଯଥେଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ମିଳିଛି : ଡିଏସପି

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୦୫.୧୨ (ନି.ପ୍ର): କୋର୍ଟରେ ହାଜର ହେବା ପରେ ଜେଲକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଇଏଫଏସ ଅଧିକାରୀ ଅଭୟକାନ୍ତ ପାଠକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଆକାଶ । ଶନିବାର ଦିନ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଗୋଷ୍ଠୀ ପରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର କୋର୍ଟରେ ହାଜର କରାଯାଇଥିଲା । ପରେ ହୁଏଁକୁ ଜେଲ ପଠାଯାଇଛି । ଜେଲ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଆଇଏଫଏସ ଅଧିକାରୀ ଅଭୟକାନ୍ତ ପାଠକ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଆମ ବିରୋଧରେ କ୍ଷତ୍ରିୟ କରାଯାଇଛି । ସବୁ ପ୍ରମାଣ ରହିଛି, ଦେବି । ମୋ ପୁଅ ଏବେ ବି ଚାଟାରେ ଚାକିରି କରୁଛି । ୩ ଦିନିଆ ରିମାଣ୍ଡ କାଳରେ ଅଭୟକାନ୍ତ ପାଠକ ଓ ପୁଅ ଆକାଶ ପାଠକଙ୍କୁ ଘନଘନ ଜେରା କରିଥିଲା ଭିଜିଲାଟ୍ । ଭୟ ବାପ, ପୁଅଙ୍କର

ଆଜି ସାମୁ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆଇ. ଡାକ୍ତରୀରେ ଅଭୟକାନ୍ତ ପାଠକ କୋର୍ଟରେ ହାଜର କରାଯାଇଥିଲା । ଗତକାଲି ଜେରା ବେଳେ ଆକାଶ ଚାଟା ମୋଟରରେ ଚାକିରି କରି ନ ଥିବା ନେଇ ସ୍ୱାଧୀନ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଜି କୋର୍ଟରେ ନିଜର କଥା ବଦଳାଇଥିଲେ । ମୁଁ ଚାଟାରେ ଚାକିରି କରୁଥିଲି, ଏବେ କମ୍ପାନି ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁନାହିଁ । ଆମ ବିରୋଧରେ କ୍ଷତ୍ରିୟ କରାଯାଇଛି । ବାହାରକୁ ଆସିବା ପରେ ସବୁ ପ୍ରମାଣ ଦେବି ବୋଲି କହିଥିଲେ ଆକାଶ ।

ସୂଚନାଧିକାର କର୍ମୀ ରଞ୍ଜନ ଦାସଙ୍କ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡର ସିବିଆଇ ତଦନ୍ତ ଦାବି

୧୪ ଡିସେମ୍ବର ନବୀନ ନିବାସ ଗୁଳି ଅଭିଯାନ

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୦୫.୧୨ (ନି.ପ୍ର): ଗତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ୩୧ ତାରିଖ ମଧ୍ୟରାତ୍ରିରେ କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ଜିଲ୍ଲାର ସୂଚନାଧିକାର କର୍ମୀ ତଥା ଦଳିତ ନେତା ଶ୍ରୀ ରଞ୍ଜନ କୁମାର ଦାସଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇ ମାର୍ଗାଗାର ଥାନା ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁକଦ୍ୱାରା ଫୋପାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଫେବୃଆରୀ ୧ ତାରିଖରେ ରଞ୍ଜନଙ୍କ ଭିଣୋର ଶ୍ରୀ ବଳରାମ ଦାସ ରଞ୍ଜନଙ୍କ ହତ୍ୟାକୁ ପୁସ୍ତକାଳୟ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ବର୍ଗାଇ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କଲାପରେ ମାର୍ଗାଗାର ଥାନା ଅଧିକାରୀ କେବଳ ପଞ୍ଜିକୃତ କରି ତଦନ୍ତ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ରଞ୍ଜନ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୋଷୀମାନଙ୍କୁ ରୁଗ୍ଣତା ଗିରଫ ଦାବୀରେ ଓଡ଼ିଶା ସୂଚନା ଅଧିକାର ଅଭିଯାନ ଓ ବିଭିନ୍ନ ଗଣ

ସଂଗଠନ ମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଆନ୍ଦୋଳନ, ବିଶୋଧ ଆନ୍ଦୋଳନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡର ଉଚ୍ଚତମାୟ ତଦନ୍ତ ଦାବୀ କରାଯାଇ ପୋଲିସ୍ ମହାନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ (୧୦.୨.୨୦) ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ (୯.୨.୨୦)ରେ ସ୍ୱାର୍ଥକ ପତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ସହିତ ରାଜ୍ୟ ମାନବାଧିକାର କମିଶନ (୭.୨.୨୦), ଲୋକାୟୁକ୍ତ ଓଡ଼ିଶା (୧୧.୨.୨୦), କାତାୟ ଅନୁପୂର୍ବିତ କାଟି କମିଶନ (୧୦.୨.୨୦), କାତାୟ ମାନବାଧିକାର କମିଶନ (୨.୨.୨୦), ରାଜ୍ୟ ସୂଚନା କମିଶନ (୧୧.୨.୨୦) ନିକଟରେ ଅଭିଯୋଗ ଦାଖଲ କରାଯାଇ ତଦନ୍ତ ଦାବୀ କରାଯାଇଛି । ଏହିସବୁ କମିଶନରେ ଅଭିଯୋଗ

ଷଷ୍ଠ ଭାରତ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ ଉତ୍ସବ ଦେଶର ବିକାଶ, ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନରେ ଉନ୍ନତି ଆଣିବାରେ ବିଜ୍ଞାନର ଭୂମିକା ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ : ଧର୍ମେନ୍ଦ୍ର

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୦୫.୧୨ (ନି.ପ୍ର): ରାଜ୍ୟର ସର୍ବ ପୁରାତନ ଏବଂ ସମ୍ମାନ ଜନକ ଚିକିତ୍ସା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ, ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ଭେଷଜ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ଡିପ୍ଟିଭାଇଟ୍, ପୁରାତନ ଛାତ୍ର ସଂଘ ଏବଂ ଏହାର ଡିପ୍ଟିଭାଇଟ୍ ଆଜି ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲୋକାର୍ପିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ଅବସରରେ ଉଦ୍‌ଘୋଷଣା ଦେଇ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ପଟ୍ଟନାୟକ ଏସପିବି ମେଡିକାଲ କଲେଜର ଚିକିତ୍ସା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଥିବା ସୁନାମ ଉପରେ ଆଲୋଚନା କରି ଏହାକୁ ଏକ ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ଚିକିତ୍ସା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଭାବରେ ଗଢ଼ି ତୋଳିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ବୋଲି କହିଥିଲେ । ସରକାରଙ୍କ ଝ-

ଏସପିବି ମେଡିକାଲ କଲେଜର ଡିପ୍ଟିଭାଇଟ୍ ପୁରାତନ ଛାତ୍ର ସଂଘ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲୋକାର୍ପିତ ଏସପିବିକୁ ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଭାବରେ ଗଢ଼ି ତୋଳିବା ପାଇଁ ସରକାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ : ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ

ଡି. ଭି. ସି. ସି. ଆୟତନରେ ଏଥି ନିମନ୍ତେ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଛି । ବଡ଼ ମେଡିକାଲ ମେଡିକାଲ କଲେଜ ଓଡ଼ିଶାବାସୀ ବିଶେଷ କରି ଗରିବ ଲୋକେ

ଭୁବନେଶ୍ୱର (ସିଏସଆଇଆର-ଆଇଏମଏମଏମ) ପକ୍ଷରୁ ଆୟୋଜିତ ଷଷ୍ଠ ଭାରତ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ବିଜ୍ଞାନ ଉତ୍ସବ ୨୦୨୦ରେ ରୂପାନ୍ତରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ମାଧ୍ୟମରେ ଯୋଗଦେଇ କହିଛନ୍ତି କେନ୍ଦ୍ରମନ୍ତ୍ରୀ ଧର୍ମେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ । “ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ଭାରତ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାନ”

ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ୩୭୭ କରୋନା ଆକ୍ରାନ୍ତ ଚିହ୍ନଟ ମୋଟ କରୋନା ସଂକ୍ରମିତଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ୩୨୦୦୧୭

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୦୫.୧୨ (ନି.ପ୍ର): ରାଜ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ୩୭୭ ଜଣ ନୂଆ କରୋନା ଆକ୍ରାନ୍ତ ଚିହ୍ନଟ ହେବା ପରେ ମୋଟ କରୋନା ସଂକ୍ରମିତଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ୩୨୦୦୧୭ କୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ସୂଚନା ଓ ଲୋକ ସମ୍ପର୍କ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ଦିଆ ଯାଇଥିବା ସୂଚନା ଅନୁସାରେ ସୁନ୍ଦରଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲାରେ ସର୍ବାଧିକ ୫୩ କରୋନା ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇଥିବା ଜଣା ପଡିଛି । ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ଦିଆ ଯାଇଥିବା ସୂଚନା ଅନୁସାରେ ଅନୁଗୁଳ ଜିଲ୍ଲାରୁ ୩୫ ଜଣ କରୋନା ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ବାଲେଶ୍ୱରରୁ ୯ ଜଣ, ବରଗଡ଼ରୁ ୨୨ ଜଣ, ଭୁବନେଶ୍ୱର ୧୦ ଜଣ, ବଲାଙ୍ଗୀରରୁ ୩୨ ଜଣ ରହିଛନ୍ତି । ‘ସେହିପରି ବୌଦ୍ଧ ଜିଲ୍ଲାରୁ ୧, କଟକରୁ ୩୪ ଜଣ, ଦେବଗଡ଼ରୁ ୨ ଜଣ, ତେଜାନାଳରୁ ୧ ଜଣ ଚିହ୍ନଟ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଗଜପତିରୁ ଜିଲ୍ଲାରୁ କେହି ହେଲେ ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି ।

ଟାକାକରଣ ପାଇଁ କମିଟି ଗଠିତ

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୦୫.୧୨ (ନି.ପ୍ର): ଟାକାକରଣର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସୁଗମ କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ରାଜ୍ୟସ୍ତରରେ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରରେ କମିଟି ଗଠନ କରିଛନ୍ତି । ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ସାମୁ୍ୟ ଏବଂ ପରିବାର କଲ୍ୟାଣ ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ଏହି ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ କମିଟିରେ ୨୧ ଜଣ ସଦସ୍ୟ ରହିଥିବା ବେଳେ ଜିଲ୍ଲା ସ୍ତରରେ ୧୪ ଜଣ ସଦସ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ କମିଟିର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଭାବେ ବିଭାଗୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ବେଳେ ରାଜ୍ୟ ଟାକାକରଣ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ସଦସ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଛି । ଏଥିରେ କ୍ୟାପିଟାଲ ହସ୍ତିକାଳ ସମେତ ଏସପିବି ମେଡିକାଲ କଲେଜର ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟ ଏବଂ ଡ୍ରାଫ୍ଟ କର୍ମୀଙ୍କୁ କମିଟିର ସଭ୍ୟ ଭାବେ ରଖାଯାଇଛି । ଉଚ୍ଚ କମିଟି ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରିବା ଏବଂ ଟାକାକରଣ ଗଠନରେ ଯାହା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦେଖିବେ । ସେହିପରି ଜିଲ୍ଲାସ୍ତରୀୟ କମିଟିର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଭାବେ ବିଡ଼ିଏଏମ ମାନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ବାଲେଶ୍ୱର ପୌରପାଳିକା ପକ୍ଷରୁ ସହର ରାସ୍ତାପାର୍ଶ୍ୱ ଜବରଦସ୍ତୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଗାମୀ ଦିନରେ ନିୟମିତ ଉଚ୍ଛେଦ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଜାରି ରହିବ ବୋଲି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସୂଚନା

ଆଜିର ଏହି ଉଚ୍ଛେଦ କରାଯାଇଥିବା ଅଧିକାରୀମାନେ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ । ପାଖିକାଠାରୁ ଏହି ଉଚ୍ଛେଦ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଚିଡ଼ିଆପୋଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇଥିଲା । ତେବେ ଚିଡ଼ିଆ ପୋଲ ନିକଟ ଭି-

ପରୀର ପରିବାରକୁ ଭେଟିଲେ କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରତିନିଧି ଦଳ

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୦୫.୧୨ (ନି.ପ୍ର): କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରକାରୀ ତ. ଏ. ଚେଳା କୁମାର ଓ ପ୍ରଦେଶ କଂଗ୍ରେସ କମିଟି ସଭାପତି ଶ୍ରୀ ନିରଞ୍ଜନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଆଜି ନୟାଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲା ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପରୀର ଶୋକସମ୍ବନ୍ଧୀ ପରିବାର ବର୍ଗୁଳି ଚାକିରି ବାସ୍ତବ୍ୟରେ ଭେଟିଛନ୍ତି । ଏହି ଅବସରରେ ନେତୃତ୍ୱ ପରୀର ଶୋକିତ ସ୍ତାନ ଏବଂ ମୃତ ଦେହ ଉଦ୍ଧାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦୃଷ୍ଟି କରି ଦେଖିଥିଲେ । ପରୀରୁ ନ୍ୟାୟ ନିମିତ୍ତ ଦର୍ଯ୍ୟତ କଂଗ୍ରେସ ତାର ଆନ୍ଦୋଳନାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଜାରିରଖିବ ବୋଲି ଶ୍ରୀ ଚେଳା କୁମାର ପରୀର ପିତାମାତାଙ୍କୁ ସାହୁକା ଦେଇ କହିଥିଲେ । ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କର ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଉଦାସୀନତା ଦୂର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ବୋଲି ପିପିସି ସଭାପତି ଶ୍ରୀ ପଟ୍ଟନାୟକ କହିଥିଲେ । ଏହି ଅବସରରେ କଂଗ୍ରେସ ବିଧାୟକ ଦଳ ନେତା ନରସିଂହ ମିଶ୍ର ଯଦୁପୁର ଗ୍ରାମର ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ସହ ଘଟଣା ସମ୍ପର୍କରେ ପରୀର ଦୃଷ୍ଟିଥିଲେ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉପସ୍ଥାପନା ଦାବି କରିଥିଲେ । ଏହି ଘଟଣାରେ ପାଡ଼ିତା ଯେଉଁକି ନ୍ୟାୟ ପାଇପାରିବ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ନୟାଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲା କଂଗ୍ରେସ ପ୍ରଥମରୁ ଆନ୍ଦୋଳନାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟ ପତ୍ତା ଗ୍ରହଣ କରିଥିବାରୁ ନେତୃତ୍ୱ ଜିଲ୍ଲା କଂଗ୍ରେସ ସଭାପତି ଶ୍ରୀ ରଣଜିତ ଦାସ ଓ କର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ତ ଦେଖିଥିଲେ । ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ସମୟରେ ଏଆଇସିସି ସଂପାଦକ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଭାତ କୁମାର କଂଗ୍ରେସ ନେତୃତ୍ୱ ସର୍ବଶ୍ରୀ ଜୟଦେବ କେନା, ଭକ୍ତଚରଣ ଦାସ, ପ୍ରଦୀପ ମାଝୀ, ମନୋଜ ସାହୁ, ନିଶିକାନ୍ତ ମିଶ୍ର, ଦାସକ ମହାପାତ୍ର, ସୁବାଷ ପ୍ରଧାନ, ପ୍ରଦୀପ ମହାପାତ୍ର, ବିଜୟାନନ୍ଦ ଚାନ୍ଦିଆ, ନିରଞ୍ଜନ ନାୟକ ପ୍ରମୁଖ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ।

ରବିବାର ରତ୍ନ ଶ୍ରୀ

ପୃଷ୍ଠା ୩

ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ବାଲେଶ୍ୱର
 ରବିବାର, ୦୭ ଡିସେମ୍ବର, ୨୦୨୦
 email : rabibarachayan2015@gmail.com

ସ୍ୱଚ୍ଛ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସ୍ୱଚ୍ଛ
 କ ଥା, କବିତା, ସୃଜନର ସ୍ୱରମ୍ୟ ସମ୍ଭାର

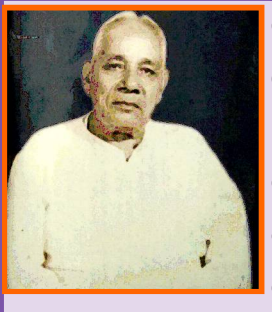
ଧାରାବାହିକ : ଜୀବନାତ୍ମକ

ଭାଗ-୫

(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉତ୍ତର) ଦେହରୁ ଝାଳ ବାହାରିବାକୁ ଲାଗିଲା । କେତେ ଦୁର୍ଭାବନା ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଖେଳିଗଲା ! ତିରଗୁଣି କେବେ ଛାଡ଼ିବନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟ କହିଦେବ । ତାହାହେଲେ ମୋ ଇଚ୍ଚତ ଛାଡ଼ି, ପ୍ରାଣ ରହିବ ନାହିଁ । ପିଲାଦିନେ ଆଖିରେ ଦେଖିଛି, ବେତମାତୃରେ ଲୋକଙ୍କ ପିଠିରେ ଚର୍ମ ରହିନାହିଁ । କଥା କଥାକେ ମାଡ଼ । ରାଜକୁମାରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ କିଏ ଅନେଇ ଦେଲେ ମାଡ଼ । କିଏ ଚିକିତ୍ସା ହସିଦେଲେ ତ ମାଡ଼; ଦିହଦ୍ୱାର ଆଗରେ କିଏ ଛତା ମୁଣ୍ଡାଇ, କିଏ କୋଡା ପିଛି ଗଲା ତ ତାକୁ ଧରିଆଣି ମାଡ଼; ମାଡ଼ରେ ଦେହ ଫାଟିଯାଇଛି । ଏହି ରାଜକୁମାର ବଳାଙ୍ଗିର ମଧ୍ୟରାଜା ସ୍କୁଲରେ ମୋର ସହଧାରୀ ଥିଲେ । ଦିନେ ଲାସ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଆଦେଶରେ ତାଙ୍କ କାନ ମୋଡ଼ିଥିଲି ବୋଲି ଦୁଇ ଚାରିଦିନ ମୋତେ ସତ୍ତକରେ ଦେଖି ମାରିବା ପାଇଁ ଗୋଡ଼ାଇଥିଲେ । ଏ ସମସ୍ତ ଦୃଶ୍ୟ ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ଖେଳିଗଲା । ବନ୍ଧୁକୁ କହିଲି, “ଏ ଥିଲା କୋ’ଆଡ଼େ ? ମୋତେ ବିକେ ସାବଧାନ ହେଲେ କରାଇ ଦେଲୁନାହିଁ ? ମୁଁ ଏକ୍ସଣି ଗାଁକୁ ଯାଇଛି ।” ପକାଇଲେ ହେଲେ କ’ଣ ରକ୍ଷାଅଛି ? ଗାଁକୁ ଧରିଆଣିବା କେତେଦୂର ? ସେତେବେଳେ ମୋର ପିଲା ବୟସ । ମୋତେ ୧୬, ୧୭ ବର୍ଷ । ଫସାଲ ଛାନ ପୂରା ହୋଇନାହିଁ । ତଥାପି ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ନଭିର ଭକ୍ତିତତ୍ତ୍ୱର ଅବଶ୍ୟାସୀତା ଉପରେ ଆସ୍ଥା ଭାବନ କରି ଘରକୁ ନଯାଇ ବଳାଙ୍ଗିରରେ ରହିବା ସ୍ଥିର କରି । ଆଉ ଯାତ୍ରା ଦେଖା ହେଲା ନାହିଁ । ତତ୍ତ୍ୱକ୍ତର ବିପଦାଶଙ୍କାରେ ଯାତ୍ରାପୁଣ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱକ୍ତର ଚ୍ୟାଗ୍ରକରି ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଗୃହରେ ମୋ ସକାଶେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କକ୍ଷରେ ଯାଇ ଆଶ୍ରୟ ଗ୍ରହଣକଲି । ଶୋଇବାକୁ ଦେଖାକଲି, ନିଦ ହେଲା ନାହିଁ । ସକଳ ପ୍ରକାର ଦୁର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟା ମୋର ହୃଦୟ, ମନ ଅଧିକାର କରିଦେଲା । ମୋ ମନରେ କେତେବେଳେ ଭାବନା ଗଠ ହେଲା, ତିରଗୁଣି ଯଦି କହିଦେବ, ତାହାହେଲେ ଉପାୟ କ’ଣ ? କକ୍ଷ ତ୍ୟାଗ କରି ବାହାରକୁ ଆସିଲି । ଶୁଦ୍ଧପକ୍ଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶା । ରଜନୀର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ପାବନରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶ କେତେ ସ୍ଥିର ନିର୍ମଳ ଦିଶୁଅଛି । ନିଶାନାଥ ପର୍ଣ୍ଣପଦିବତ ସ୍ଥିତ ହାତୀମୁଣ୍ଡିଆ ପର୍ବତକୁ ପାଖରେ ଗଲେଣି । ରାତି ଆଉ ଅଧିକ ନାହିଁ । ଭାବିଲି କାହାକୁ ନ କହି କ’ଣ ପକାଇବି ? ନା ! ଯାହା ହେବାର ଅଛି ତାହାହେଉ ପଛକେ ଯିବିନାହିଁ ଭାବି, ହୃଦୟରେ ସାହସ ବାନ୍ଧି ପୁଣି କକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲି ।

କ୍ରମେ ରାତି ପାହିଲା । ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରାଭିଭୂତ ହୋଇ ପଢୁଥାଏ । ଅଳ୍ପ ଆ ଗାଡ଼ିର ଶବ୍ଦରେ ଉଠିପଡ଼ି ଆସି ବାହାର ପିଣ୍ଡାରେ ବସିଲି । ସତ୍ତକରେ ତାଲି ଯାଉଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ମନରେ ଭୟ ହେଉଥାଏ, ମୋତେ ନେବାପାଇଁ ରାଜବାଣୀର ଅବା ଦୂତ ଆସୁଛି । ଏପରି କେତେ ଲୋକ ଆଲିନିଗଲେ । କତେବା ଘଟଣାରେ କ’ କ’ ସାତ ବାଜିଲା । ବାହାର ପିଣ୍ଡାତଳେ ବସି ଚଳକୁ ମୁହଁକରି ବାନ୍ଧ ପଢୁଛି,

ମୋର ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତି କଥା

ବାଲେଶ୍ୱରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୫ ମସିହାରେ ତୃତୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ୟୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ ‘ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତିକଥା’ ୧୯୬୬ରେ ପୁସ୍ତକ ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ତା’ ପରବର୍ଷ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାନିତ ହେବା ମନନଶୀଳ ପାଠକଙ୍କ ପାଇଁ ଆଶିଦେଇଥିଲା ଗୋଟେ ପ୍ରକାର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ଅଛି ରାଜା ରାଜୁଡା ସମୟର ଇତିହାସ, ଅଛି ସାମାଜିକ ଚେତନା, ଅଛି ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାଙ୍ଗ ସାହିତ୍ୟ । ଆଜି ବି ଆମ ସମାଜରେ ନାରୀ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାର ଚିତ୍ର ସର୍ବତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଥିବା ବେଳେ ସେ ସମୟରେ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଦେଖୁଥିବା ସ୍ୱପ୍ନ, ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ମନୋଭାବ, ନାରୀଶିକ୍ଷା ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ପ୍ରେରଣା ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣୀୟ କରି ରଖୁଛି । ଶ୍ରୀମୁଖ ନାୟକଙ୍କର ‘ମୋର ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତିକଥା’ ଧ୍ୱନି ପ୍ରତିଧ୍ୱନିର ଗୁଣଗ୍ରାହୀ ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ...

କେତେବେଳୁ ଆସି ମୋ ଆଗରେ ରାଜବାଣୀର ଜଣେ ସିପାହୀ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ଲୋକତା ଅପରିଚିତ । ତଥାପି ଭାବନ କରି ଘରକୁ ନଯାଇ ବଳାଙ୍ଗିରରେ ରହିବା ସ୍ଥିର କରି । ଆଉ ଯାତ୍ରା ଦେଖା ହେଲା ନାହିଁ । ତତ୍ତ୍ୱକ୍ତର ବିପଦାଶଙ୍କାରେ ଯାତ୍ରାପୁଣ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱକ୍ତର ଚ୍ୟାଗ୍ରକରି ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଗୃହରେ ମୋ ସକାଶେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କକ୍ଷରେ ଯାଇ ଆଶ୍ରୟ ଗ୍ରହଣକଲି । ଶୋଇବାକୁ ଦେଖାକଲି, ନିଦ ହେଲା ନାହିଁ । ସକଳ ପ୍ରକାର ଦୁର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟା ମୋର ହୃଦୟ, ମନ ଅଧିକାର କରିଦେଲା । ମୋ ମନରେ କେତେବେଳେ ଭାବନା ଗଠ ହେଲା, ତିରଗୁଣି ଯଦି କହିଦେବ, ତାହାହେଲେ ଉପାୟ କ’ଣ ? କକ୍ଷ ତ୍ୟାଗ କରି ବାହାରକୁ ଆସିଲି । ଶୁଦ୍ଧପକ୍ଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶା । ରଜନୀର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ପାବନରେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶ କେତେ ସ୍ଥିର ନିର୍ମଳ ଦିଶୁଅଛି । ନିଶାନାଥ ପର୍ଣ୍ଣପଦିବତ ସ୍ଥିତ ହାତୀମୁଣ୍ଡିଆ ପର୍ବତକୁ ପାଖରେ ଗଲେଣି । ରାତି ଆଉ ଅଧିକ ନାହିଁ । ଭାବିଲି କାହାକୁ ନ କହି କ’ଣ ପକାଇବି ? ନା ! ଯାହା ହେବାର ଅଛି ତାହାହେଉ ପଛକେ ଯିବିନାହିଁ ଭାବି, ହୃଦୟରେ ସାହସ ବାନ୍ଧି ପୁଣି କକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲି ।

କ୍ରମେ ରାତି ପାହିଲା । ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରାଭିଭୂତ ହୋଇ ପଢୁଥାଏ । ଅଳ୍ପ ଆ ଗାଡ଼ିର ଶବ୍ଦରେ ଉଠିପଡ଼ି ଆସି ବାହାର ପିଣ୍ଡାରେ ବସିଲି । ସତ୍ତକରେ ତାଲି ଯାଉଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ମନରେ ଭୟ ହେଉଥାଏ, ମୋତେ ନେବାପାଇଁ ରାଜବାଣୀର ଅବା ଦୂତ ଆସୁଛି । ଏପରି କେତେ ଲୋକ ଆଲିନିଗଲେ । କତେବା ଘଟଣାରେ କ’ କ’ ସାତ ବାଜିଲା । ବାହାର ପିଣ୍ଡାତଳେ ବସି ଚଳକୁ ମୁହଁକରି ବାନ୍ଧ ପଢୁଛି,

ଅରୁଣମନ କରି । ପଥରେ ମୁଁ ବାହ୍ୟଜ୍ଞାନଶୂନ୍ୟ ପ୍ରାୟ । ମୋ ଦେହତା କେବଳ ଚଣାହୋଇ ଯାଇଛି । ହୃଦୟ, ମନ ଅନ୍ୟଆଡ଼େ । ଅତି ବ୍ୟାକୁଳ ଭାବରେ କାତର କଣ୍ଠରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଚାକିଲି । ମୃଗଣା ସ୍ମୃତି, ଗଳ ନିସ୍ତାରଣ ଷୋଡ଼ ପ୍ରଭୃତି ଯାହା ମନେପଡ଼ିଲା ମନେ ମନେ ଅଧାଲିଗଲି । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ବନ୍ଧୁ-ପିତାଙ୍କ ସହ ଛାମୁକ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲି ଓ ବାହ୍ୟଜ୍ଞାନଶୂନ୍ୟ ପ୍ରାୟ ହୋଇ ବସିପଡ଼ିଲି । ତାହୁଁ ସ୍ମରଣେ ଛାମୁକ ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଆଜ୍ଞା ହେଲା, “ଠିଆ ହୋ । ଛାମୁକ ମୁଖକୁ ଅନାଇ ଦେଲି । ଯେମନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରଦୟକୁ ଅଗ୍ନିଭୂମିକ ନିର୍ଗତ ହେଉଅଛି । ସ୍ମର ନିତାନ୍ତ ସ୍ମରଣେ କହିଲା, “ଏ ପିଲା ! ତାକୁ !” ତାକୁ ଦେଖି ମୁଁ ଯମତୁଲ୍ୟ ଛାନ କଲି । ମୋର ଆଉ ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ । ସିପାହୀ ପୁଣି ତାହୁଁ ସ୍ମରଣେ କହିଲା, “ତୋତେ କ’ଣ ଶୁଭୁନାହିଁ ? ଛାମୁକ ହୁକୁମ । ତାକୁ, ଆଜି ତୋ ପିଠିରୁ ତମ ଛାଡ଼ିବ ଯୋ ।” ମୁଁ ଭାବିବିହୂଳ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲି, “ଭାଇ, କ’ଣ ହୋଇଛି କହିବଟି !” ସେ ବିଦ୍ରୁପାତ୍ମକ ସ୍ମରଣେ କହିଲା, “ହେ, କ’ଣ ହୋଇଛି ! କାଲି ରାଜକୁମାରକୁ କ’ଣ କହିଲୁ ? ସବୁକଥା ମହାରାଜାଙ୍କ ଛାମୁରେ କଣ ହୋଇଛି ।” ତାକୁ ଆଉ କିଛି ନକହି ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲି ଓ ବନ୍ଧୁ ପିତାଙ୍କୁ ଆଦ୍ୟ ପ୍ରାନ୍ତ ସମସ୍ତ କଥା ଜଣାଇ ମୋତେ ମହାରାଜାଙ୍କ କୋପରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ସକାଶେ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଯିବାପାଇଁ କାତର କଣ୍ଠରେ ଅନୁରୋଧ କଲି । ପ୍ରଥମରେ ସେ ମୋତେ ତିରସ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ପରେ ମୋ ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷାକଲେ । ସେ ବାହାରିଲେ ଓ ମୁଁ ନିତାନ୍ତ ଅପରାଧୀ ତୁଲ୍ୟ ତାଙ୍କର

ବେତ୍ରହସ୍ତରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଦେଶ ହେଲା, “ଏହାକୁ ମାର” । ବନ୍ଧୁ-ପିତା, ମୁଁ ପିଲା ଲୋକ, ମୋତେ କ୍ଷମାକରିବା ପାଇଁ ବିନୀତ ଭାବରେ କାକୁଡ଼ିମିନତି କଲେ । କିନ୍ତୁ ପୁଣି ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି, ମୋତେ ମାରିବା ସକାଶେ ଆଦେଶ ହେଲା । ସିପାହୀ ଦ୍ୱୟ ମୋ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ । ବୁଝିବାକୁ ବାକି ରହିଲା ନାହିଁ, ମୋର ଆଉ ରକ୍ଷା ନାହିଁ । ଉପସ୍ଥିତ ପାରିଷଦବର୍ଗ ପ୍ରଭୃତି ସମସ୍ତେ ନିର୍ବାକ୍ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବରେ ବସି ରହିଛନ୍ତି । ମୋ ମଥା ସ୍ପରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶା ମୋତେ ବୁଝି ଦିଶିଲା । ମୁଁ ଅନୁଭବ କରି, ଭଗବାନ ମୋ ତାଳ ଶୁଣିଲେ । ବିଦ୍ୟୁତ ବେଗରେ ମୋ ହୃଦୟରେ ସହସର ଫଟାର ହେଲା । ସିପାହୀଦ୍ୱୟ ମୋ ଉପରକୁ ଯେମନ୍ତ ବେତ ଉଠାଇଅଛନ୍ତି ମୁଁ ତର୍ଜନୀ ଫଙ୍କେତ କରି କହିଲି, “ଖବରଦାୟ । ମୋତେ ମାରନା” । ମୋର ସାହସ କ୍ରମେ ଦୃଷ୍ଟି ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । କୁତାଞ୍ଜଳି ହୋଇ ଛାମୁକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରି କହିଲି, “ଧର୍ମାବତାର ! ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶା ଦୋଷ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେଲା ପରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଦକ୍ଷ ବିଆଯାଏ । ମୁଁ ପିଲାଲୋକ, ମୋର ଦୋଷ କ’ଣ ଯେ ମୋ ପ୍ରତି ଏହି କଠୋର ଶାସ୍ତି ଆଜ୍ଞା ହେଉଛି, ମୁଁ କାଣିବାକୁ ଚାହେଁ” ହୁଙ୍କାର ସହ ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଆଜ୍ଞା ହେଲା, “ହଁ, ଦୋଷ ! ତୋ’ର ଦୋଷର କ୍ଷମା ନାହିଁ” । ମୁଁ ମୋର ଅଭିଜ୍ଞତା ଓ ନିରପରାଧତା ବିଷୟରେ ବାରମ୍ବାର ଜଣାଇଲି । ଶ୍ରୀମୁଖ ଅଳ୍ପ ନରମ ହୋଇଗଲା ପରି ମୋତେ ଜଣାଗଲା । ଆଜ୍ଞା କଲେ, “କାଲି ରାତ୍ରିରେ କାହିଁକି ରାଜକୁମାରକୁ ଅପମାନ କଲୁ ? ତୋ’ର ପୁଣି ଏତେ ସାହସ ? ରାଜପୁତ୍ରଙ୍କ ପ୍ରତି ଅପମାନର ଫଳ ଭୋଗ କର ।” ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ଦକ୍ଷାୟମାନ ତିରଗୁଣି ଉପରେ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ।

“ଯାହାକୁ ସହାୟ ଅନନ୍ତ କି କରିପାରେ ବଳବନ୍ତ ?” ମୁଁ ହୃଦୟରେ ଅନୁଭବ କରି, ତିରଗୁଣିର ରୁଗୁଣି ମୋତେ କିଛି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ କହିଠିଲି, “ମଣିମା, ଏର କଥା ? ଆଗରୁ ପଚାରିଥିଲେ ତ ମୁଁ କହିଥାନ୍ତି । ମୁଁ କାଣିଥିଲି ଯେ, ତିରଗୁଣି ନିକ ଦୋଷ ଲୁଚାଇବା ପାଇଁ ଛାମୁକ ଆଗରେ ରୁଗୁଣି କହିବ ନହେଲେ କଥାଟି ଶ୍ରୀମୁଖଙ୍କ ଆଗରେ ପଡ଼ିଲେ ବାହାର ରକ୍ଷା ନାହିଁ” କହିଲେ “କଥା କ’ଣ କହ ।” ମୁଁ କହିଲି “ମଣିମା ! କ’ଣ ହେଲା କି, କାଲି ରାତିରେ ଆମେମାନେ ସହର ଭିତରେ ଯାତ୍ରା ଦେଖୁଥିଲୁ । ରାଜକୁମାର ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ମନ୍ଦିର ଆଗ ଆଖପାଖ ସତକ ଲୋକରେ ଭରା । ରାଜକୁମାରଙ୍କ ଭକ୍ତିତରେ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ବାଟ ଛାଡ଼ିଦେବା ପାଇଁ ଜଣେ ଜଣେ ଉଠିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଛନ୍ତି, ଏହି ସମୟରେ ଏହି ତିରଗୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ବେତ ଚଳାଇ ବାଟ ପରିଷ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଲୋକେ ପକାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଦକ୍ଷାୟମାନ ରାଜକୁମାର ଲୋକଙ୍କୁ ନମାରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଯେତେ ମନା କରୁଛନ୍ତି ସେ ମାନୁନାହିଁ । (କ୍ରମଶଃ)

ତାଏରୀ - ୪୨

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ

ଡ. ରଜନୀ ରଞ୍ଜନ ଜଣେ ଆଗଧାଡ଼ିର ସ୍ୱଷ୍ଟା । ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପାଇଁ କାହାଣୀ, ସଂଳାପ ଓ ଚିତ୍ରନାଟ୍ୟ ସହ ଗୀତ ଲେଖି ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାରେ ନିଜର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପରିଚିତି ନିର୍ମାଣ କରିସାରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ‘ତାଏରୀ’ର ପୃଷ୍ଠା ‘ଧ୍ୱନି ପ୍ରତିଧ୍ୱନି’ର ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ ପରିପାଟଣାରେ...

II ତାୟର ସଂସାର II

ଗାଡ଼ିକୁ ଓହ୍ଲାଇ ପାହାଚରେ ପାଦ ଦେଇ ଦେଉ ଚଳି ପଡ଼ିଲା ନବବଧୂ ଚାନ୍ଦ । ଆବଦ୍ଧାଶାବଦ୍ଧା ଅସକଳ୍ପା ପଥରରେ ତିଆରି ପାହାଚ । ଝାଟିମାଟିର ତୁନିବୋଳା କାନ୍ଥରେ ଲଚକିଛି ଗୋଟେ ସାଇଦ୍ ବୋର୍ଡ଼, ପ୍ରିଡ଼ିପାଲ । ଚାଳକପର ଘର ଭିତରକୁ ପଶୁ ପଶୁ ଗୋରୁ ଗୁହାଳ, ତାପରେ ଛୋଟ ଅଗଣା । ଅଗଣା ଚପିଲେ ଆଉ ଘର । ସେଇଟିକୁ ଡ୍ରମ୍-ରୁମ୍, ଡାଉନିଂ ରୁମ୍, ଶୁଶ୍ରୁକ ବେଡ୍‌ରୁମ୍ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ । ଦୁଇ ବଖରା ଅଣସାରିଆ ଛାତଘର । ବାରିପଡ଼େ ଛୋଟିଆ ଟିଣଘରେ ଚାନ୍ଦର ବେଡ୍‌ରୁମ୍ । ଗୋଟିଏ ସିଙ୍ଗଲ ଖଟ ପଡ଼ି ଗୋଟାଏ ଫୁଟର ଫାଳ କାନ୍ଥକୁ ଲାଗି । ସେଇ ରୁମ୍‌ରେ ହେଲା ଚାନ୍ଦର ମଧୁ ଚନ୍ଦ୍ରିକା । ପ୍ରଥମ ଅନୁଭୂତି ବେଶ୍ ତମକପ୍ରଦ ଓ ତା ପାଇଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଥିଲା । ଏଇ ତାହାଲେ କ’ଣ ତା’ର କଳିତ ସ୍ୱପ୍ନର ମହଳ ! ଶାଶୁ ମାସକ ତଳୁ ଦୁନିଆ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଘରର ବଡ଼ବୋହୂ ହିସାବରେ ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱକୁ କାନ୍ଧରେ ବୋହିବାକୁ ହେବ ।

ରଜନୀ ଦାଶ କିଂତୁ ଥିଲା ଦେଫକର । କୌଣସି ଜିନିଷକୁ ଗହରେଇ ଦେଖିବା ତା’ର ପ୍ରକୃତି ବିରୁଦ୍ଧ । ସକାଳୁ ଜଳଖୁଆ ଖାଇ କଲେଜ ବାହାରିଯାଏ । ଫେରୁ ଫେରୁ ରାତି । ଚାନ୍ଦ କାନ୍ଦେ ନିରବରେ । ଦୁଡ଼ା ମା’ ବୁଝାଇ ଦିଅନ୍ତି ମୋ ପୁଅ ଆଉ ମୋ ମାତି ସବୁବେଳେ ଏମିତି । ତାକୁ ବାଟକୁ ଆଣିପାରିନି ମୋ ବୋହୂ । ଅଧା ବାଟରେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା । ତୁ ଏ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ସମାଜ ।

ଚାନ୍ଦ କିଛି ଭାବି ପାରେନି । ଦୀର୍ଘ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ଷ ପରେ ଆଜି ଏ ସବୁ ଚାନ୍ଦର କେଜାଣି କାହିଁକି ମନେ ପଡ଼ିଯାଉଥିଲା । ଖଟ ଉପରେ କୋଭିଡର ସଂକ୍ରମଣରେ ଛଟପଟ ରଜନୀ ଦାଶ । ଘର ଭିତରେ ଖାଁ-ଖାଁ ଅନାଗତ ଆଖ୍ୟାକାରେ ଆଖ୍ୟାକିତ ସମସ୍ତେ । ରାତି ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହୋଇ କଲି ବସିଛି ରଜନୀ ଦାଶକୁ । ପୁଅଟିଏ ସମସ୍ତେ ବାହାରେ । ନିଜେ ବି ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ତଥାପି ଦୂରରେ ଯାଉନି । ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ଷ ତଳେ ଦୁଡ଼ାମା’କୁ ଦେଉଥିବା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପାଳନ କରିଛି ।

ଏଇ ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷର ସାଂସାରିକ ଯାତ୍ରାରେ ଅନେକ କିଛି ପାଉଛି । ଆଜି ପିଲାମାନେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ଘର, ଗାଡ଼ି ସବୁ କିଛି । ରଜନୀଦାଶ ଉପରେ କେବେ ବି ଅଭିମାନ କରିନି କୌଣସିଥିଲେ ।

ସେଦିନ ହଠାତ୍ ରଜନୀ ଦାଶ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ଚାନ୍ଦକୁ । “ଆଜ୍ଞା ଯଦି ମୁଁ ତତେ ବାହା ହେଉନଥାନ୍ତି ତାହାଲେ ତୁ କ’ଣ କରିଥାଉ ?” ହସିଲା ଚାନ୍ଦ । “ଆଜି ଏସବୁ କାହିଁକି ? ମୁଁ କ’ଣ ତମ ଭଳି କଲି କି ଭାବୁକ ହୋଇଛି ଯେ ସବୁଦିନ ତମ ସ୍ମୃତିକୁ ଧରି କବିତା ଲେଖିଥାନ୍ତି ! ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ତମ ବାହାଘର ପରେ ବାହା ହେଉଯାଇଥାନ୍ତି ।”

ରଜନୀ ଦାଶ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, “ଆଜ୍ଞା ତୁ’ ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁ ଚିଠି ମତେ ଦେଉଥିଲୁ ?”

ଚାନ୍ଦ କହିଲା, “ଆମ ବାହାଘର ପ୍ରସ୍ତାବରେ ତମେ ରାଜି ନଥିଲୁ ମୁଁ କାଣିଥିଲି । ସେଥିପାଇଁ ବିଳମ୍ବ ହେଉଥିଲା । ମୁଁ ଚିଠି ଦେଉଥିଲି ତମକୁ ପ୍ରେମ କରି ବୁଝେଁ, କାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି ତମେ ପ୍ରକୃତରେ ଏ ବିବାହ ପାଇଁ ରାଜି ଅଛ ନା ନାହିଁ । ମୁଁ ମୋ ଚରମରୁ ଘରେ ମନା କରିଦେଇଥାନ୍ତି । ତମର ଭଉଣୀ ନାହିଁ । ଗୋଟେ ନିମ୍ନ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର ବାପା କାନ୍ଧରେ ଝିଅର ବୋଝ ଭାରି କି ହାଲୁକା ତମେ କେମିତି କାଣିବ । ହେଲେ ମୁଁ ତମ ସହ ଅଛି । ଖୁସିରେ ଅଛି । ତମେ ସାଥରେ ଥିଲେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ବି ତରେନା । ତମ ପିଲାକୁଆଳୁ ମଣିଷ କରିଛି । ମୋ ଛଡ଼ା ଆଉ କାହାକୁ ବାହା ହେଉଥିଲେ ସେ କୋଉଦିନ ତମକୁ ଛାଡ଼ିପଡ଼ି ଦେଇ ସାରଗାଣି ।”

କେତେ ନିର୍ଭୟ ଆଉ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାବରେ ଚାନ୍ଦ କହି ଯାଉଛି ଏକଥା !

ବୋଉର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଜଳାଂଜଳି ଦେଇଥିଲା ରଜନୀ ଦାଶ । ସାନ୍ତୁକୁ ମିଛ କହି ସଂପର୍କକୁ ଛିଣ୍ଡେଇ ଦେଇଥିଲା । ଗୋଟେ ନିମ୍ନ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର ଅର୍ଥବେଦକାର ପୁଅର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ମନ । ସାନ୍ତୁକୁ କାହିଁକି ନିକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଭାଗାବାର କରିଥାଆ ଯେ ! ସେଇପଦକ ମିଛ ପାଇଁ ସାନ୍ତୁ ତାକୁ ସାରାଜୀବନ କ୍ଷମା ଦେଇନି ।

ସାନ୍ତୁ ଏବେ ଦୂର ଆକାଶରେ ଝଲମଲ କରୁଥିବା ଗୋଟେ ସଂକଳି ଚାନ୍ଦାପୁଲ । ସେ ସେଇଠି ଆଉ, ଭଲରେ ଆଉ । ଛୁଇଁ ନପାରିଲେ କି ତା ଖୁସିକୁ ଦେଖି ତ ହେଉଛି । ଆଉ ଚାନ୍ଦ ତା ପାଇଁ ମାଟିରେ ଉଠିଥିବା ତା ଅଗଣାର ତୁଲ୍ୟା ଗଛ । ସେ ମାଟିକୁ ଛାଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ କି ଆକାଶକୁ ଛୁଇଁ ପାରିବ ନାହିଁ । ତା’ ନିମ୍ନରେ ରଜନୀ ଦାଶର ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗ । ସାନ୍ତୁ ଆଉ ଚାନ୍ଦର ପୁରୁଣା ଚିଠିକୁ ଓଲଟାଇଲା ରଜନୀ ଦାଶ ।

ଏସବୁ ତ’ ଚାନ୍ଦ ସାଧରା ସମ୍ପର୍କ !

ବାଳକାଟି, ଖୋର୍ଦ୍ଧା-୭୫୨୧୦୦, ମୋ: ୯୩୩୭୨୭୧୦୭୫

ଲୋହିତ ସ୍ୱପ୍ନ

ରମାକାନ୍ତ ଗୋଲାୟତ

କିଏ ବିଦେଶ ଭ୍ରମଣରେ ଯିବ
 କିଏ ଉଡ଼ିପା ଠକିବ ବିଦେଶରେ
 ରାଷ୍ଟ୍ରା, ପୋଲ, ରେଳ, ବିକାଶ
 ସକା, ମହାସଭାରେ,
 ମୋ ପରିବାର କାହିଁକି ସାମିଲ ହୁଏ
 ପ୍ରଗତି କୋଉ ରୁଝେ ମୋ ରଣ
 ମୋ ଗୋଳ, ମୋ ସ୍ୱପ୍ନ, ମୋ ବୋଝ
 ଗୁଣ୍ଡୁଚିମୁଷା ବାଲି ଝାଡୁଆଏ
 ପଥର ବନ୍ଧ କେବେ ସରିବ କେଜାଣି
 ସମୁଦ୍ର ତେଉରେ ଲାଗ ମୋ ଆଖିର ଦୃଶ୍ୟ ।
 ପଢ଼ା କେତେ ଅର କହିଲାଣି
 ଦେଶୀୟ ଭ୍ରମଣରେ ପିଲାଙ୍କ
 ଆଖି ଟିକେ ଖୋଲିତା !
 ପକେଟ୍ ଚିରିଯାଇଛି
 ସିଲେକ୍ ହେଇ ପାଉନି
 ଦରଖଣିଆ ଆଶାରେ
 ସରିଯାଇଛି ପାଦ ପକେଇବାର ବେଳ

ଜଣା ହେଉଛି ଦୌଡ଼ିଯାଇ
 ‘ଅ’ କରିଦିଅନ୍ତି ସମୟକୁ
 ହେଲେ, ମୋ ପରେ ଘର ଅଧାର ।
 ଛାନ ନିଦରେ କାହାକି ଦୁଃଖିନୀ
 ବିଦେଶକୁ ଆସୁଥିଲା
 ଛୋଟବଡ଼ ଆରକରା ସ୍ୱପ୍ନ
 ସବୁ ନଷ୍ଟହୁଏ ।
 କେତେବେଳେ ଆଖିପତା
 ପଡ଼ିଗଲା ଯେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା
 ସକାଳ ଆଠରେ !
 ଏପ୍-୨୧, ଡିପିଆଇ କଲୋନି
 ଯୁନିଟ୍-୮, ଭୁବନେଶ୍ୱର

କବିତା...

ଆମ ସମୟର

ଶବ୍ଦ ଓ ତୁମେ

ସତ୍ୟରଞ୍ଜନ ପ୍ରହରାଜ

ବେଳେବେଳେ ଶବ୍ଦମାନେ ହକିୟାତି ନା !
 ଠିକ୍ ତୁମ ପରି
 ଦେଖୁନ..
 ସଫେଦ କାଗଜ ଝୁଲୁଛି
 ସ୍ୟାହିର ଛୁଆଁକୁ
 କହନାର କଳାମେଘ ଡାକିଲାଣି
 କବିତାରେ ବରଷି ଯିବାକୁ
 ତମାତାଳେ ଚଂଦୁ ଓ ଦୁଃବନର ଚିତ୍ର
 ପଦନରେ ମହମହ ପ୍ରଣୟର ବାସ,
 ଏବେ କାହା ଅପେକ୍ଷାରେ ରୁମେ ! !
 କାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷିଛି
 ନିକଟିତ ପୁଲକଣ
 କାହାପାଇଁ ଖୁଆଲି କହୁଡ଼ା
 ଏକା ଏକା ପହଁରୁଛି
 କୁହୁଡ଼ି ସାଗର ॥
 ଏମିତି ତ ନିରୋଳାପଣରେ
 ରାତିସବୁ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୁଅନ୍ତି
 ସ୍ୱପ୍ନସବୁ ପଥର ପାଲଟି
 ସାରାବେହେ ଶିଉଳିର
 ଚନ୍ଦନ ଲଗାଡ଼ି,
 ଅରାଏ ଦୂର୍ବାଦଳ ପରି

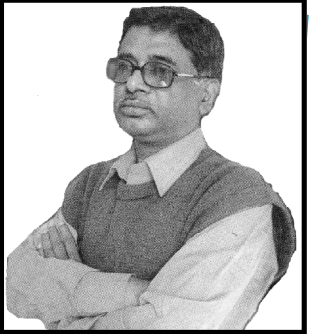
ସ୍ମୃତିସବୁ ଚଳମଳ
 ଶବ୍ଦକୁ ତେଣାଖାଡ଼ି
 ଅକ୍ଷରରେ ନିଶୋକ ହୁଅନ୍ତି ॥
 ତଥାପି ମୁଁ ତୁଛାଟାରେ ବସିଥାଏ
 ଲେଖିବାକୁ ପ୍ରେମଚିଠି
 ଆଁକିବାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପାଉଡ଼ି,
 ବୁଝୁଥାଏ ଶବ୍ଦବାଳ
 ସମୟର ବନ୍ଧ୍ୟାମାଟି ଦେହେ
 ଦାହିଁଆଏ ବିରାବଳୟ ସେପାଖକୁ
 ଦେଖିବାକୁ ଚନ୍ଦ୍ରମାର
 ଅଧିମ ଆହୁତି ॥
 ବି ୫୨୦, ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବିହାର,
 ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୦
 (ମୋ) ୯୬୫୪୮୧୩୫୩୫

ବାଲେଶ୍ୱର ରବିବାର, ୦୭ ଡିସେମ୍ବର, ୨୦୨୦

ମନେପଡେ....(୪୨)

ବୋଉ ଦେହରୁ ଭୟାନକ ଘା' ଓ ଓମନାମାଲସିନ ଇଞ୍ଜେକସନ୍

ସୁଗାଢ଼ିକ ଓ ସ୍ତମ୍ଭକାର ଉଦୟ ନାରାୟଣ ଦାସ ଧ୍ୱନି ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ପାଠକମାନଙ୍କର ଗୋଟେ ଚିହ୍ନାମୁହଁ । ଦୀର୍ଘଦିନର ନାରବତା ପରେ ତାଙ୍କର ଆଉ ଏକ ନୂଆ ସ୍ତମ୍ଭ 'ମନେପଡେ' । ଏହା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କର ଗାଁ, ସହର, ଡାଏରୀ ଓ ଦୃଷ୍ଟି ଆଦି ସ୍ତମ୍ଭ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ପାଠକମାନଙ୍କୁ ହାସଲ କରି ସାରିଛନ୍ତି । ଏକ 'ମନେପଡେ'ରେ ଆପଣ ଭେଟିବେ ଲେଖକଙ୍କ ସ୍ୱତିକୁ ଗୋଟେ ନିଆରା ଢଙ୍କାରେ ।

ପୁନର୍ଗୀତ ବଲ୍ଲୀ, ଗୋପାଳଗାଁ, ଜି- ବାଲେଶ୍ୱର, ଓଡ଼ିଶା-୭୫୬୦୦୧, (ମୋ) ୯୩୩୮୩୨୨୧୯୯

ମୁଁ ଅଷ୍ଟମ କି ନବମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିଲି ସେତେବେଳେ । ପ୍ରତି ଖରାଦିନ ଆସିଲେ ବୋଉର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଶରୀରରେ ଝାଳମାଛି ହେଉଥିଲା । ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷ ଧରି । କିନ୍ତୁ ସେ ବର୍ଷ କଥା ଅଲଗା ଆଡ଼କୁ ଗତି କରିଗଲା । ତା ସମଗ୍ର ଦେହରେ ଝାଳମାଛି ଗୁଡ଼ା ଫୋଟକା ହେଉଥିଲା ଘା'ରେ ପରିଣତ ହେଉଗଲା ଏବଂ ସେ ଘା' ସବୁ ପାଟିଯାଇ ସେଥିରୁ ପୁଲ ବାହାରିଲା । ଖୁବ୍ ଉଦ୍‌କଟ ଗନ୍ଧ ବି ବାହାରୁଥିଲା ବୋଉର ସେ ଘା'ରୁ । ସେ ଗନ୍ଧରେ ଘରେ ବିଚରଣ କରିବା ଆମ ପାଇଁ ଭାରି କଷ୍ଟକର ହେଉଥିଲା । ବୋଉ ବିଛଣାରେ ଶୋଇ ପାରୁଥିଲା ନା ଭଲରେ ବସି ପାରୁଥିଲା । ଅଶେଷ ଯତ୍ନରେ ଛତାପତ୍ର ହେଉଥିଲା ତମ୍ବା ଦିନ । ବାପା, କେଳେ ଓ ଆମେ ପିଲାମାନେ ଆଉ ଆଶା ରଖି ନଥିଲୁ ବୋଉର ଏ ଘା' ଆଉ ଭଲ ହେବ ବୋଲି ।

ତଥାପି କେଳେ କାହାରି କଥା ନଶୁଣି ବୋଉକୁ ଗୋପାଳପୁର ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଗୋଟେ ଟଣା ଚିକ୍କାରେ ନେଇ ଯାଉଥିଲେ । ବୁଢ଼ା କନ୍ଧସରେ କେଳେ ବହୁ ରୋଗୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବି ବୋଉକୁ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଥିଲେ । ଡାକ୍ତର ବୋଉର ଘା' ଦେଖି ନାକ ଟେକି କହିଲେ - 'ରେ ବୁଢ଼ା, ଏ ମାରାତ୍ମକ ରୋଗ । ଆମ ଡାକ୍ତରୀ ବିଦ୍ୟାରେ ଯା ପାଇଁ ଔଷଧ ବାହାରି ନାହିଁ । ତଥାପି ତୁ ଯଦି ଚାହୁଁଛୁ ମନ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏ ପେଟେଟକୁ କଟକ ବଡ଼ ଡାକ୍ତରଖାନା ନେଇଯାଅ । ଯାକୁ ଏଠୁ ହଟାଅ, ଘା'ର ଦୁର୍ଗନ୍ଧରେ ପରିବେଶ ଦୂଷିତ ହେଉଛି । ସତ କଥା ହେଲା ଏ ରୋଗୀ ଯେ ଆଉ ଦେଖା ଦିନ ବଂଚି ରହିବ ନାହିଁ ।' ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଏ ନିରାକ କଥା ଶୁଣି କେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବା ସ୍ୱଭାବିକ ଥିଲା । କେଳେ କାଣିଥିଲେ ବୋଉର କିଛି ହେଉଗଲେ ଆମ ଭଜା ଘରଟା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚିତ ହେଉଯିବ । ପିଲାମାନେ ଅଥୟ ହେଉଯିବେ । ଏଇ ସବୁ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ କେଳେ ସେଇ ଟଣା ଚିକ୍କାରେ ବୋଉକୁ ଫେରାଇ ଆଣିଥିଲେ ଘରକୁ କିଟିକିଟିଆ ଆଧାର ରାତିରେ ।

ଆମେ ଘରେ ଅନାଉ ରହିଥିଲୁ ବୋଉର ଫରିବା ରାସ୍ତାକୁ । ମୋ ଭିତରେ କିଏ କହି ଦେଉଥିଲେ 'ତୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହଅନି । ତୋ ବୋଉ ଠିକ୍ ବଂଚିବ' କେଳେ ଭଗ୍ନ ମନରେ ଆମ ଘରକୁ ଫେରୁଥିଲା ବେଳେ ରଥ ସାହି ଦେଇ ଆସୁଥିଲେ । ଦେଖ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ କି ଲୀଳା ! ଭାଗ୍ୟକୁ ଗାଁ କୁ ଆସିଥିଲେ ତା. ଶଶି ରଥ । ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ପି.କି. କରି ବାଲେଶ୍ୱର ହସପିଟାଲରେ ଥିଲେ । ସତରେ ଖୁବ୍ ମାମା ତାଙ୍କର ଥିଲେ ସେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଲୋକଙ୍କ ଠୁ ଅଧିକ ଟଙ୍କା ଓ ଅଧ୍ୟାୟ ଆରୋପ ତାଙ୍କ ନାଁରେ ଲୋକେ ଆଲୋଚନା କରୁଥିଲେ ।

କେଳେ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ଫେରୁଥିବାର ଦେଖି ଡାକ୍ତର ଶଶି ରଥ ବିଚଳିତ ହୋଇ କେଳେଙ୍କୁ ସବୁ କଥା ଶୁଣିଲେ । ସେ ବୋଉକୁ ଦେଖିଲେ ଓ କହିଲେ - 'ଯେ ଘା ସଂଗେ ସଂଗେ ଭଲ ହେଉଯିବ । ଏଇଥିପାଇଁ ଏତେ ଦୁଃଖିନୀ ? ମୁଁ ଏ ଗାଁର ମଣିଷ । ମୁଁ କଣ ତୁମ ବୋହୂ ପାଇଁ ଏତିକି ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବି ନାହିଁ ।'

ସେ ସଂଗେ ସଂଗେ ୫ଟି ଓମନାମାଲସିନ ଇଞ୍ଜେକସନ୍ ଲେଖିଦେଲେ । ସଂଗେ ସଂଗେ ସେଇ ରାତିରେ କେଳେ ଜଣକ ସାନ୍ତକେଲରେ ପୁଣି ଗୋପାଳପୁର ଯାଇ ସେଇ ଇଞ୍ଜେକସନ୍ କିଣି ଆଣିଲେ । ବୋଉକୁ ଦୁଇଟି ଇଞ୍ଜେକସନ୍ ଦେଇ ଦେଲା ପରେ ବୋଉର ଘା' ସବୁ ମଉଳି ଗଲା । ଆସେ ଆସେ ବୋଉ ଭଲ ହେଇ ଆସିଲା । ଆମେ ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ କୃତଜ୍ଞତାରେ ହାତ ଯୋଡ଼ିଲୁ ।

ଆଉ ଆମେ ଡାକ୍ତର ଶଶି ରଥଙ୍କ ସହ କେବେବି ଦେଖା ହୋଇନାହିଁ । ବୋଉର କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଖରା ଦିନକୁ ସେଇ ଘା ବାହାରୁ ଥିଲା । ଆମେ ସେଇ ଓମନାମାଲସିନ ଇଞ୍ଜେକସନ୍ ଫାଟକା କିଣିଆଣି ବୋଉ ଦେହରେ ଫୋଡ଼ି ଦେଲେ ବୋଉ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲ ହେଇ ଯାଉଥିଲା । ପ୍ରକୃତରେ ଆମେ ଭଗବାନ କେଉଁଠି ଆସି କାଣି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ କାଣିଯାଉଥିଲୁ ବୋଉ ପାଇଁ ସେଇ କାଳ ଅଧାର ରାତିରେ ଡାକ୍ତର ଶଶି ରଥ ହିଁ ଔଷଧକର୍ତ୍ତା ହୋଇ ଉଠା ହେଉଥିଲେ । ସେ ଯଦି ସେଇ ସମୟରେ ସେଇ ଇଞ୍ଜେକସନ୍ ଦେଇ ନଥାନ୍ତେ ବୋଉ ଆଉ ବୋଧହୁଏ ଭଲ ହେଇ ପାରିନଥାନ୍ତା । ଅକାଳରେ ସତି ସତି ତା ଜୀବନ ଯାଉଥିଲା ।

ଶଶି ରଥ କାହା ପାଇଁ କଣ ହେଉ ପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆମ ପାଇଁ ସେ ଦେବତା । ସେ ଝଳିରାଠୁ ଅଧିକାଂଶ ନେଲେଣି ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କହନ୍ତି । କହିବା ଲୋକଙ୍କର କାମ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବକୁ କେତେକଣ ପରଖି ଆସି । ମଣିଷ ମାନେ କଣ ସତରେ କେଉଁ ମଣିଷ ଭିତର ରୂପକୁ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିଥାନ୍ତି ! (ଆରଥରକ)

ଭାଗ-୫

(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉତ୍ତର) ଚିକେ ସାହୁନା ପାଇଁ ଦାନନାଥ ନିଜକୁ ବୁଝାଇଥିଲେ ବାରମ୍ବାର । ବିଧି ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଏହାହିଁ ରଖିଥିଲା । ସବୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା । ତାଙ୍କ ବିନା ଇଚ୍ଛାରେ ପତ୍ରଟିଏ ବି କ'ଣଲେ ନାହିଁ । କ'ଣ ଘଟିବ, ତାହା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଉଥିବ । କେବଳ ଘଟିବାକୁ ହିଁ ବାଧିଥାଏ । ସଂସାରରେ ଏପରି ଅନେକ ଘଟଣା, ତହିଁ ବଳି ଆହୁରି ବଡ଼ ବଡ଼ ଦୁର୍ଘଟଣା ବି ଘଟୁଛି । ଘଟି ଚାଲିଥିବ ବି ଅନବରତ, ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ସଂସାର ଅଛି, ଏ ସମାଜ ଅଛି, ଏ ମଣିଷ ଅଛି । ଜୀବନ ଥିବା ଯାକେ ଏପରି ଛୋଟବଡ଼ ଘଟଣା ଲାଗି ରହିଥିବ । ଏଣୁ ଦାନନାଥ ନିଜକୁ ନିଜେ ବୁଝେଇ ଦେଲେ, 'ରହ ! ତୁ ଏତେ କାତର ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଦେଖୁଛୁ ! ସଂସାରରେ କେତେ ନା କେତେ ଦୁଃଖ, ଯାତନା ଓ ଯତ୍ନଶୀଳ ପୂରି ରହିଛି । ସେଥିରେ ତୁ କାତର ହେଲେ ଚଳିବ ! ନାତି ତୋର ଭଲରେ ଅଛି, ତା'ର କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ ।

ଭାବିଲେ, ମନ ଚିକେ ହାଲୁକା କରିବାପାଇଁ ଏଇ ଡାକ୍ତରଖାନା ପରିସରରେ ଯେବାଏ ବୁଲି ଆସିବେ । କେବେ ତ ଏ ବିଶାଳ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇ ନାହାନ୍ତି । କିଏ ବା କାଣେ, ତାକୁ ନିଜର ଶରୀର ପାଇଁ ଏ ଡାକ୍ତରଖାନାରୁ ପାରା ନିଜକୁ ଚଳିବେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ ! ଏସ.ଏନ୍.ସି.ସି. ପାଖରେ ଭବେଶ ଅଛି, ଦାନେଶ ଆଉ ଲିପୁ ବି ଅଛି । ବରଂ ସେ ଚିକେ ଏଣେତେଣେ ବୁଲି ଆସିଲେ ହୁଏତ ନିଜ ମନର ଭାବନା ଉଠା ପଡ଼ିବ ।

ଇଚ୍ଚତଃ କୁଲିବା ଭିତରେ ମେଡ଼ିସିନ୍ ଖୁଡ଼ି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଜଣେ ବ୍ୟୁକ୍ତ ସହିତ ଦେଖାହେଲା ଦାନନାଥଙ୍କର । ନାମ ତାଙ୍କର ଅଶ୍ୱିନୀକୂମାର ଏବଂ ସହର ସମ୍ବିକଟ ଏକ ଘରୋଇ କଲେଜର ଅଧ୍ୟାପକ । ଦାନନାଥ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ବ୍ୟୁକ୍ତର ସେହି ଏକା ଅବସ୍ଥା । ମୁହଁ ଶୁଖି କଳାକାଠା ପଡ଼ିଯାଇଛି । ପାଖରୁ ଏବଂ ବିକର୍ଷି ଦିଶୁଛି ତେହେରା । ଦୂରରୁ ପରସ୍ପର ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖିଲେ ବି କାହାରି ମୁହଁରେ ହସ ମାଣ୍ଡୁହେଉ ନାହିଁ । ଉଭୟଙ୍କର ମୁହଁରେ ଯେପରି ବିରୁଦ୍ଧି ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ! ଦାନନାଥଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ହସିଲେ ନାହିଁ କି ଦାନନାଥ ବି । ନିଷ୍ଠାଶୀ ପ୍ରସ୍ତର ମୂର୍ତ୍ତି ଦୁଇଟି ପରସ୍ପର ପାଖେ ଆସିଲେ ଯାହା । କୃତ୍ରିମ ହସ ଚିକେ ହସିବେ ବୋଲି ଦାନନାଥ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ, କୁହୁ ତାହା ସଂଭବ ହେଲାନାହିଁ । ହସିଥିଲେ ହୁଏତ କୃତ୍ରିମ ହସ ଚିକେ ଦିଶିଥାନ୍ତା ବିକୃତ, କରୁଣ, ବିଷର୍ଷ ଓ କିମ୍ବୃତକିମ୍ବାକାର । ଗୋଟେ ନିର୍ଜୀବ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଶ୍ୱିନୀକୂମାର ଦାନନାଥକୁ ପଚାରିଲେ ବଚନରେ ନୁହେଁ କି ଶରରେ ନୁହେଁ, ଆଖିର ଉଦାସ କରୁଣତାରେ । ଯାହାର ଭାଷା ଏପରି ହୁଅନ୍ତା -

“ତୁମେ ଏଠି କାହିଁକି ଦାନନାଥ ?”

ଦାନନାଥ ବି ସମାନ ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ଉତ୍ତରଣ କଲେ - “ତୁମେ ଏଠି ଯେ ?”

ନାତି କହୁରେ ସ୍ୱାଭାବିକତା ଲାଗି ରହିଥିଲେ ହୁଏତ ଦାନନାଥ ନର୍ସିହୋମ୍ବୁ ଏ ଡାକ୍ତରଖାନା ଆସି ନ ଥାନ୍ତେ ! ଫୋନ୍‌ରେ ଅଶ୍ୱିନୀକୂମାରୁ ଖୁବିର ଖବରଟା କହି ଦେଇଥାନ୍ତେ କିଏ କେତେବେଳେ

ଡ. ରତିକାନ୍ତ ବେହେରା

କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ କଳା ବା ସାହିତ୍ୟ ରୂପେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲେ ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ କଷ୍ଟ ଲାଗିବ ନାହିଁ, ବରଂ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ - ଲେଖକ

ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲେ ଖୁବିର ସଂବାଦକା କଣେଇଥାନ୍ତେ ! ମିଠା ଖୁଆଇଥାନ୍ତେ, ତାହା ବି ପିଆଇ ଥାନ୍ତେ ! ପ୍ରତିବଦଳରେ ଦାନନାଥଙ୍କୁ ଉକ ପ୍ରଶ୍ନସା କରିଥାନ୍ତେ ଅଶ୍ୱିନୀ ବାବୁ । ଉଭୟଙ୍କ ଭିତରେ ସେ ପହିଲେ ଥିଲା ହୋଇଗଲେ ବୋଲି ହୁଏତ କିଂଚିତ ଶକ୍ତି ବି କରିପାରିଥାନ୍ତେ ! ହେଲେ ବିଧି ଏ ଯେପରି ଥିଲା ଏକ ବିଦ୍ରୁମନା । ନିଜ ଦୁଃଖ ସଂବାଦକୁ ନିଜ ଛାତି ତଳେ ଚାପିଧରି ଦାନନାଥ ପୁଣିଥରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ - “ଅଶ୍ୱିନୀ ବାବୁ ! ତୁମେ ଏଠି ଯେ ?” ଦାନନାଥଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଥର ପ୍ରଶ୍ନରେ ଅଶ୍ୱିନୀବାବୁଙ୍କ ପାଟିରୁ ହଠାତ୍ କିଛି ଉତ୍ତର ବାହାରିଲା ନାହିଁ କିଏ ଦୁଃଖ ଏତେ ଗହରିଆ ଥିଲା, ଯାହା ପାଟିର ଭାଷାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କବଳିତ କରି ନେଇଥିଲା । କେତେ କ୍ଷଣ ପରେ ସେ ମୁହଁ ଖୋଲିଲେ । ହେଲେ ଆହୁରି କରୁଣ, ଆହୁରି ହତାସ୍ତ ହୋଇ ଆସିଲା ତାଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳ । ତଥାପି ଠେଲି ପେଲି ହୋଇ ସେ କହିଲେ -

“କ'ଣ କରିବି ଦାନନାଥ । ମୁଁ ସଂସାରକୁ ଭାସିଗଲି ।”

ହଠାତ୍ ଆକାଶକୁ ଖସି ପଡ଼ିଲେ ଦାନନାଥ । ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବିପ୍ଳବିଗଲେ ନିଜର ଦୁଃଖକୁ । ଅଧାର ହେଇ ପଚାରିଲେ -

“କ'ଣ ହେଲା ଅଶ୍ୱିନୀ ବାବୁ ? ଭାଉଜଙ୍କର କ'ଣ କିଛି ହୋଇଗଲା କି ?”

“ନାହିଁ ଦାନନାଥ । ପୁଅ ଅରବିନ୍ଦକୁ ତୁମେ ମେଲେରିଆ । ପହିଲୁ କିଛି କାଣି ହେଲା ନାହିଁ । ଏପରି ଚିକେ କୁର ଲାଗି ରହିଲା । ଦୁଇଦିନ ପରେ ଜଣେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ଔଷଧ ଖାଇଲା । ହେଲେ କୁର କମିବାର ନାଁ ଧରିଲା ନାହିଁ । ସେଇଠୁ ସେ କହିଲେ ରକ୍ତ ପରୀକ୍ଷା କର, ମେଲେରିଆ ସଂକେତ କଣାପଡ଼ିଛି । ସତକୁ ସତ ରକ୍ତ ପରୀକ୍ଷାକୁ ମେଲେରିଆ ବାହାରିଲା । ଟ୍ରିଟମେଫ୍, ଚାଲିଲା, ହେଲେ କମିଲା ନାହିଁ । କାଲି ଏଠି ଆଡ଼ମିସନ୍ କରେଇଲି । ଆଜି ସକାଳେ ଡାକ୍ତର ପୁଅର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଔଷଧ ବଦଳେଇଛନ୍ତି । ଯଦି କୌଣସି ସମ୍ଭବତା ନ ହୁଏ, ତାହେଲେ କଟକ ଯିବା ସୁନିଶ୍ଚିତ । କିନ୍ତୁ ମୁଖ୍ୟ ଚିକିତ୍ସାକର୍ମରେ ଏପରି ଅବସ୍ଥା ବୋଲି ଆଗରୁ ବୁଝିଥିଲେ, ମୁଁ କଟକ ନେଇ ଯାଉଥାନ୍ତି ! ମୁଁ ତତ୍ତ୍ୱାଳ କେତେବଡ଼ ଭୁଲଟାଏ କରି ନ ଦେଲି ସତରେ ! ପୁଅର କିଛି ଅଗ୍ରଗତି ହେଉନାହିଁ । ଆଉଟୋରରେ ଡାକ୍ତର ରୋଗୀ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ସେଠାରେ । ସେଠୁ ବାହାରିଲେ ମୋ ଦେଖିବ କଟକ ଯିବା ପାଇଁ ଲେଖିଦେବେ । ସେଇଥିପାଇଁ ଗତକାଲି ରାତିସାରା ଆମେ ଦୁହେଁ ଏଠି ଉତ୍ତରଣ । ଆପଣ ତ ଜାଣନ୍ତି,

ସେହି ଗୋଟିଏ ବୋଲି ପୁଅ ମୋର । ଯଦି କିଛି ଅଘଟଣ ହୋଇଯାଏ, ତାହେଲେ ମୁଁ ତିନି ପାଖିରୁ ଚାଲିଯିବି କାଣ !”

ଦାନନାଥ ଚାହିଁଲେ ତାଙ୍କ ପୁଅକୁ ଦେଖିବାକୁ । ଅଶ୍ୱିନୀ ବାବୁ ବାଟ କଡ଼େଇ ନେଲେ ପୁଅ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ପଛରେ ଚାଲୁଟାକୁ ଦାନନାଥ ଭାବୁଥିଲେ ତାଙ୍କର ଏଠାରେ ନାତିକୁ ରଖିବା ଭୁଲ ହୋଇଗଲା କି ଆଉ ! ଅଶ୍ୱିନୀବାବୁଙ୍କର ପୁଅକୁ ଦେଖି ଆତଙ୍କିତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ ଦାନନାଥ । ସତରେ ପିଲାଟା ଦେଖି ହୋଇ ପଡ଼ିଲାଣି । କୁରରେ ବିଚଳିତ ହେଉଛି । ମା' ତା'ର ପାଖରେ ବସି ଅନବରତ ଲୁହ ଝରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଦାନନାଥ କହିଲେ -

“ଆହା ! ଅଶ୍ୱିନୀ ବାବୁ ! ଏପରି କ'ଣ ହୋଇପାରନ୍ତା, ଡାକ୍ତରଙ୍କ ବିନା ଅନୁମତିରେ କୌଣସି କାହାକୁ ସୂଚନା ନ ଦେଇ ପୁଅକୁ କଟକ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇ ପାରନ୍ତା ?”

“ତାହା ହୋଇଥିଲେ ମୁଁ କ'ଣ ସକାଳୁଁ ନେଇପାରି ନ ଥା'ନ୍ତି ! ଡାକ୍ତରଖାନାର କେତେ ନା କେତେ ନିୟମ ଆଉ ଶୁଖିଲା ବେଳି । ତାକୁ ନ ମାନିଲେ ଅଧିକ ବିପତ୍ତିକୁ ଭାଙ୍ଗି ଆଣିବା ସାଧ୍ୟହେବ ।”

ଅଶ୍ୱିନୀବାବୁଙ୍କୁ କିଛି ମିଛ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେବାକୁ ଉଚିତ ମନେ କଲେ ନାହିଁ ଦାନନାଥ । ପୁଣି ନିଜର ଦୁଃଖ ଯେଉଁଠି ବଳି ପଡ଼ୁଛି, ସେଠି ଅନାୟୁ କି ସମ୍ଭବଦେବୀ ସେ କଣେଇ ଘାଟରେ ? ନିଜର ନାତି କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ତାକୁ କଟକ ନେଇଯାଉଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା ! ଅଶ୍ୱିନୀବାବୁ ବରଂ ଦେଖା ନ ହୋଇଥିଲେ ଉଚିତ ହୋଇଥାନ୍ତା ! ଫଳତଃ ଏପରି ଶଂକା ତାଙ୍କ ମନକୁ ଛୁଇଁ ନ ଥାନ୍ତା ! କିନ୍ତୁ ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଜକୁ ବୁଝେଇ ଦେଲେ, ନାତି ତାଙ୍କର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲ ଅଛି । ତା'ର କିଛି ହୋଇନାହିଁ । ନ କାହିବାରା ଗୋଟେ ମାମୁଲି କଥା । ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । ଶୁଭବା ପାଖକୁ ଚଳିବା ଶୁଭା ଭିତରେ ନାତି ଫେରିଯିବ ।

“ଆଖୁଲାବୁ ଠିକ୍ କରକୁ ଅଶ୍ୱିନୀ ବାବୁ । ସମୟ ହୋଇଗଲାଣି । ଡାକ୍ତର ଏବେ ଆସିଯିବେ । ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ।” - କହିଲେ ଦାନନାଥ ଏବଂ ଫେରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେବା ବେଳକୁ ଭଂଗା ଭଂଗା କଣ୍ଠରେ ଅଶ୍ୱିନୀ ବାବୁ ପଚାରିଲେ -

“ଦାନନାଥ ! ତୁମେ ଡାକ୍ତରଖାନା ଆସିଥିଲ କାହିଁକି ?”

ନିଜର ଦୁଃଖ କଥା କହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲା ନାହିଁ ଦାନନାଥଙ୍କର । ଏଠି, ଏ ପୁଅବାର ପ୍ରତି ଲୋକର ଦୁଃଖ ଏତେ ବଳିଯାଇଛି ଯେ, ଆଉ କାହାର ଦୁଃଖ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ହୃଦୟରେ

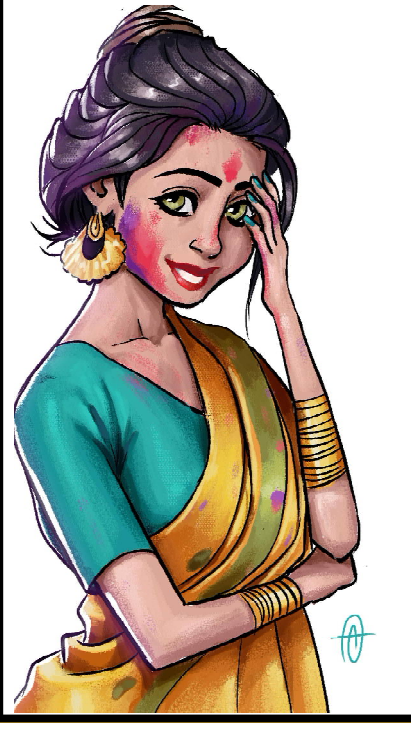
ପିଛ କହିବି କାହିଁକି ?”

“କି କଥା କହୁଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା..ସେମିତି

ମୂଳ ହିନ୍ଦୀ- ସମାର ଉପାଧ୍ୟାୟ ଅନୁବାଦକ- ବିନୟ କୁମାର ଦାସ

ଅଂଗାରଗଡ଼ିଆ, ବାଲେଶ୍ୱର- ୧ ମୋ- ୭୯୭୮୮୭୦୩୨୩

ଆମା ପରିସର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରୁକରୁ ଶୋଭାଦେବୀ ଏକ ପ୍ରକାର ଚିତ୍କାର କରି କହୁଥିଲେ, “ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ଆମା ବଡ଼ବାବୁ..ତାକୁ ମୁଁ ତୁରନ୍ତ ଡ୍ୟୁଟିରେ ଥିବା କନେଷ୍ଟବଳକଣକ କହିଲେ, “ ମାଆ, ଏତେ ଜୋରରେ ପାଟି କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ଆମାକୁ ତ ଆସିଛନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କ କଥା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝାଯିବ ।”

ଆନାବାବୁ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ । “ ନମସ୍କାର ଆଜ୍ଞା..ଆପଣ ମୋ ଅଭିଯୋଗ ଲେଖନ୍ତୁ । ବାଣି ଆଣନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ । ମୁଁ ଛାଡ଼ିବିନି ସେମାନଙ୍କୁ.. ।”

ବୁଝାମଣା

ସେମାନେ ? ସଂକ୍ଷେପରେ କୁହନ୍ତୁ ।”

କଲେ କଣ ଦହି ବସି ପାରିବ ? କମା କମିବିନି ଦହି ।”

